

Edmund Husserl (pokračování)

- * intencionalita – základní vlastnost našeho toku cogitationes: všechny psychické aktivity mají noeticko-noematickou strukturu
- * musí být k aktivitě dáno *co* (když někoho miluji, miluji někoho, nemůžu milovat abstraktně)
- * v tenzi noese je už předem konstituováno noema – každá noese nese v sobě předkonstituováno adekvátní noema
- * noese – protence – “cesta k předmětu” – v noesi je dáno, jak předmět pojmu
- * příkladem takové netematizované noese je karteziánské myšlení *more geometrico*
- * fenomén = noema + apriorní noese
- * samozřejmé se po epoché stává nesamozřejmým – „pravda se ráda skrývá“, *a-létheia*
- * fenomenologický princip všech principů: k věcem samým! (zu den Sachen selbst)
- * jak se věc dává sama ze sebe, bez mých noesí
- * noese je jakýsi „stereotyp“ myšlení (v platónském smyslu, ne v psychologickém)
- * krize evropských věd – zjetí moderní vědy v noesi *more geometrico*, z čehož plyne její objektivismus
- * svět viděn v určitém diskursu (ekonomickém, biologickém atd.) – nejsou tematizovány předpoklady daného diskursu
- * zření podstaty (*Wesenschau*) – podstaty fenoménu se nededukují, neindukují atp., jsou viděny zrakem našeho rozumu (intuice)
- * v každé epoché je ještě noese – hermeneutický kruh – Gadamer – v každém poznání je předporozumění – odkud o tom víme? – Husserl: je možné provádět redukce iterativně, redukce v redukcích atd.
- * vnitřní vnímání času – po transcendentální epoché není čas objektivní, fyzikální, ale je tím, co plyne ve mně spolu se smyslem objektivního času
- * základní zákon časového toku: urimprese je měněna v retenci
- * co to způsobuje?, co spojuje naše imprese do retencí? – vertikální intencionalita
- * vzpomínka – zpřítomnění (*aprezentace*)
- * v nevědomých retencích jsou prováděny syntézy krytí, to, co jim je společné, invariantní, jsou vytvářeny protence

* psychoanalýza – retence zároveň působí, utváří noese, protence, náš způsob pojmání světa, retence protenduje

* tok kogitací – oblouk mezi retencemi a protencemi – automatické „vyhodnocování“

* z retencí se vytvoří invariant, ten určuje pretence a ty jsou noesemi

* fenomény – 1) *reelně imanentní* – v přítomnosti v toku cogitationes; 2) *reálně transcendentní* – v mém toku cogitationes je pojmám jako objektivní realitu (třeba dům); 3) *reelně transcendentní* – fenomény v paměti; 4) *reálně imanentní* – duševní stavy v psychologické objektivizaci –pojmání fenoménů v imanenci jako by byly reálné

* jsou po epoché fenomény pro každého stejné?

* “věc sama” – poslední invariant (vše, co se kryje – např. číslo je jednotou mnohosti) – apodiktická evidence – “signitivní intence musí být vyplněna intuitivním názorem” – reelně imanentní prožitek